

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for påstanden har sagsøgeren fremført anbringender, der er identiske med de anbringender, som sagsøgeren i sag T-7/11, Bank Melli Iran mod Rådet, har fremført.

⁽¹⁾ EUT L 281, s. 81.

⁽²⁾ EUT L 281, s. 1.

⁽³⁾ Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26.7.2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP (EUT L 195, s. 39).

Sag anlagt den 6. januar 2011 — Air Canada mod Kommissionen

(Sag T-9/11)

(2011/C 72/42)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Air Canada (Saint Laurent, Canada) (ved solicitors J. Pheasant og T. Capel)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Beslutningen, herunder artikel 2 og 3 annulleres, eller subsidiært annulleres dele af beslutningen i henhold til artikel 263 TEUF.

— Den pålagte bøde annulleres, subsidiært nedsættes bøden, herunder nedsættelse af bøden til nul i henhold til artikel 261 TEUF.

— Kommissionen tilpligtes at træffe alle foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af Rettens dom i henhold til artikel 266 TEUF, og

— Kommissionen tilpligtes at betale Air Canadas omkostninger i forbindelse med denne stævning og alle efterfølgende stadier i denne sag

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren påberåbt sig seks anbringender:

1) Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til forsvar, idet Kommissionen ændrede sagen væsentligt fra tidspunktet for klagepunktsmeddelelsen, indtil beslutningen blev vedtaget, og dermed baserede sin beslutning på nye faktiske omstændigheder og en ny retlig vurdering, hvori sagsøgeren ikke fik lejlighed til at blive hørt.

2) Ifølge det andet anbringende

— er beslutningen baseret på uanvendelige beviser, idet det bevismateriale, som Kommissionen støtter sig på i sin beslutning vedrørende sagsøgeren, skal afvises, ligesom.

— Kommissionen har tilsidesat det EU-retlige ligebehandlingsprincip og ikke stillet korrekte beviskrav i henhold til EU-retten, idet den har bibeholdt visse beviser mod sagsøgeren, men anset det samme eller næsten samme bevismateriale for utilstrækkeligt til at bevise en overtrædelse i forhold til visse andre adressater for klagepunktsmeddelelsen og ikke har taget hensyn til sagsøgerens faktuelle rettelser og præciseringer.

3) Ifølge det tredje anbringende har sagsøgeren ikke deltaget i nogen overtrædelse, da:

— det ikke fremgår af artikel 2 og 3 i den dispositive del af beslutningen, at sagsøgeren har deltaget i den sammenhængende og vedvarende overtrædelse, der er beskrevet i begrundelsen,

— Kommissionen ikke opfylder de relevante retlige betingelser i henhold til artikel 101, stk. 1, TEUF, og gældende retspraksis for at pålægge sagsøgeren ansvaret for en sammenhængende og vedvarende overtrædelse, og

— beslutningen ikke — på baggrund af de beviser, som Kommissionen i henhold til det andet anbringende lovligt kan lægge til grund for sin fornyede vurdering af de klagepunkter, der rettes mod sagsøgeren — godtgør, at sagsøgeren har gjort sig skyldig i et retsbrud.

4) Det fjerde anbringende vedrører den manglende afgrænsning eller alternativt manglende korrekte afgrænsning af det relevante marked i strid med de gældende retlige forpligtelser, der er fastslået i EU's retspraksis, og navnlig i strid med retssikkerhedsprincippet og proportionalitetsprincippet.

5) Ifølge det femte anbringende skal bøden annulleres i sin helhed eller alternativt nedsættes betydeligt (herunder til nul) på grundlag af de øvrige anbringender og Kommissionens manglende anvendelse af det EU-retlige ligebehandlingsprincip ved bødefastsættelsen.

6) Det sjette anbringende vedrører manglende begrundelse i strid med begrundelsespligten i henhold til artikel 296 TEUF.

til sagsøgeren og/eller Rådet anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved afgørelsen af, om kriterierne var opfyldt eller ej. Følgelig er optagelsen af sagsøgeren ikke berettiget.

Sag anlagt den 6. januar 2011 — Sina Bank mod Rådet

(Sag T-15/11)

(2011/C 72/43)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Sina Bank (Tehran, Iran) (ved advokaterne B. Mettetal og C. Wucher-North)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Annullation af punkt 8 i del B i bilag VIII til forordning nr. 961/2010 (¹), for så vidt angår sagsøgeren.
- Annullation af Rådets beslutning i form af en skrivelse af 28. oktober 2010.
- Det fastslås, at punkt 8 i del B i bilag II til Rådets afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran (²) ikke finder anvendelse, for så vidt det angår sagsøgeren.
- Det fastslås, at artikel 16, stk. 2, i Rådets forordning nr. 961/2010 ikke finder anvendelse for så vidt angår sagsøgeren.
- Det fastslås, at artikel 20, stk. 1, litra b), i Rådets afgørelse 2010/413/FUSP ikke finder anvendelse for så vidt angår sagsøgeren.
- Rådet tilpligtes at betale sine egne omkostninger samt sagsøgerens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet anført fire anbringender:

1) Første anbringende er, at de væsentlige kriterier for optagelse på listen i henhold til den anfægtede forordning og den anfægtede afgørelse af 2010 ikke er opfyldt med hensyn

2) Andet anbringende er, at sagsøgerens optagelse er i strid med ligebehandlingsprincippet.

— Sagsøgeren var genstand for en ulige behandling henset til situationen for andre iranske banker.

— Sagsøgeren var genstand for en ulige behandling henset til situationen for andre iranske banker optaget på listen både i forordningen og i afgørelsen af 2010.

— Sagsøgeren var genstand for en ulige behandling henset til situationen for »Daftar« og the Mostaz'afan Foundation.

3) Tredje anbringende er, at der er sket tilsidesættelse af retten til kontradiktion og at kravet om en begrundelse for sanktionerne ikke er opfyldt, eftersom:

— sagsøgeren ikke modtog nogen oplysninger fra Rådet med henblik på at gøre sit standpunkt gældende, bortset fra en kort begrundelse på to linjer, som var holdt i generelle vendinger og var upræcis.

— uanset at sagsøgeren har fremsat detaljerede anmodninger om oplysninger til Rådet med hensyn til dens optagelse, besvarede Rådet ikke brevene fra sagsøgeren eller dennes advokat.

— denne situation gør det umuligt at afgøre, om foranstaltningen er velbegrundet, eller om den er behæftet med en fejl.

— beviser fremført mod sagsøgeren skulle have været fremsendt til denne så vidt muligt enten samtidig med eller så hurtigt som muligt efter vedtagelsen af den første afgørelse om at indfryse sagsøgerens midler.

4) Fjerde anbringende er, at de restriktive foranstaltninger tilsidesætter sagsøgerens ejendomsret og ikke er forholdsmæssige, hvilket er i strid med Den Europæiske Unions proportionalitetsprincip, hvorefter en afgørelse skal være forholdsmæssig, eftersom:

— der ikke er nogen sammenhæng mellem det af Rådet forfulgte formål og den restriktive foranstaltning, der blev pålagt sagsøgeren.

— Rådet ikke har identificeret nogen transaktion, som involverer sagsøgeren.